

Телемахъ като слушаше тѣзи рѣчь приличаше на чловѣкъ който са пробужда отъ дълбокъ сънь: той осѣщаше истинната на тѣзи думы, и тѣ са начъртавахъ на сърцето му както единъ искусенъ рѣзецъ начертава на мраморъ образы каквыто иска, той като че му придава духъ, животъ и движеніе. Телемахъ не отговаряше нищо; но като размышляше върху туй което слушаше той прегледваше сичко що бѣ са измѣнило въ града. Послѣ той рече на Ментора:

„Вый направихте Идоменея наймждъръ отъ сичкытѣ царѣ; не мож да познаѣж вече ни него, ни народа му. Исповѣдамъ даже че туй което вый извършихте тука е много поголѣмо отъ побѣдытѣ които ный спечелихмы. Щастіето и силата спомагатъ много на исхода на войната и трѣба славата на сраженіята да сподѣлямы съ сичкытѣ си войны; но сичкото ваше дѣло исхожда изъ една само глава; вый бѣхте принудены да работите самъ срѣщо единъ царъ и срѣщо единъ цѣль народъ за да ги поправите. Сполукутѣ въ войната сж сѣкогы гибелны и умразны, а тукъ сичко предвѣства божественна премждрость; сичко е пріятно, чисто и любезно, сичко показва една свърхчловѣческа сила. Понеже чловѣцытѣ търсѣтъ славата, защо тѣ не я търсѣтъ въ благотворителността? О! колко злѣ разумѣватъ тѣ славата, когато, отъ желаніе да я добыжтъ, тѣ опустошаватъ земята, и проливатъ чловѣческата кръвь!“

Менторъ показа съ тихото си лице голѣма радость като видѣ че Телемахъ не е опоенъ отъ побѣдытѣ и завоеваніята въ такъвъ възрастъ, когато е толкози естествено да бжде омаянъ отъ славата, която бѣ придобылъ.

Послѣ Менторъ приложи: „Нанстина сичко което тука гледате е добро и похвално; но знайте че еще подобры работы можахъ да са извършжтъ. Идоменей обуздава страститѣ си и са старе да управлява народа си справедливо; но той не престава да пада еще и сега въ погрѣшки, които сж слѣдствія на старытѣ му недостатъцы. Чловѣцытѣ ако и да искатъ да напустѣтъ злото, но то ги гони еще много време, защото то имъ оставя лошы навицы, слаба природа, стары заблужденія и предубѣжденія почти неисцѣрими. Блазѣ на тѣзи кон-